

1. OSLAVA

Byla jsem na devadesát devět procent přesvědčená, že je to jenom sen.

Důvodů, proč jsem si byla tak jistá, bylo víc. Zaprvé jsem stála v zářivém kuželu slunečního světla – v takovém tom oslepujícím jasném slunci, jaké v mém novém domově v deštivém městečku Forks ve státě Washington nikdy nesvítilo. A zadruhé jsem se dívala na svou babičku Marii. Babička byla už šest let mrtvá, takže jsem svou teorii o snu měla slušně podloženou.

Babička se moc nezměnila; její tvář vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatovala. Kůži měla měkkou a zvadlou, poskládanou do tisíce drobných záhybů, které jemně přiléhaly ke kostem vespod. Vypadala jako sušená meruňka, jenom s chomáčem hustých bílých vlasů, které její hlavu obklopovaly jako mrak.

Naše ústa – ta její byla jeden scvrklý faldík vedle druhého – se roztáhla do stejně překvapeného pousmání v přesně ten samý okamžik. Bylo zřejmé, že taky nečekala, že mě tady uvidí.

Chtěla jsem se jí na něco zeptat; měla jsem tolik otázek – v první řadě, kde se vzala v mém snu? Co dělala v těch uplynulých šesti letech? Jak se má děda, a shledali se spolu vůbec tam, kde teď jsou? – ale ona otevřela pusku ve stejnou chvíli jako já, a tak jsem mlčela, aby mohla promluvit první. Ona však taky byla zticha, a pak jsme se z rozpaků obě usmály.

„Bello?“

Nebyla to babička, kdo mě zavolal jménem, a tak jsme se obě otočily, abychom viděly, kdo to k nám přichází. Já jsem se nemusela dívat, abych věděla, kdo to je; tenhle hlas bych poznala všude na světě – poznala a zareagovala na něj, ať bych byla vzhůru nebo bych spala... i kdybych byla mrtvá,

to se vsadím. Hlas, pro který bych skočila do ohně – nebo, aby to nebylo tak dramatické, kvůli kterému bych se dennodenně cákala v studeném a nikdy nekončícím dešti.

Edward.

Ačkoliv se mě při pohledu na něj vždycky zmocňovalo radostné vzrušení – při vědomí, ve spánku, kdykoliv – a ačkoliv jsem si byla *téměř* jistá, že jde jenom o sen, zpanikařila jsem, když jsem viděla, jak k nám Edward kráčí v tom zářivém slunci.

Zpanikařila jsem, protože babička neměla tušení, že jsem se zamilovala do upíra – to ostatně nevěděl nikdo –, takže jak jí asi tak vysvětlím, že se trpytivé sluneční paprsky odrážejí od jeho kůže v tisících duhových odlesků, jako kdyby byl stvořený z křišťálu nebo diamantu?

No, babi, možná sis všimla, že můj kluk jiskří. To on tak na sluníčku prostě dělá. Tím si nemusíš lámat hlavu...

Co ho to napadlo? Jediný důvod, proč žil ve Forks, nejdeštivějším místě na světě, byl ten, že mohl za dne vycházet ven, aniž by přitom prozradil rodinné tajemství. Ale teď se tady svým půvabným krokem blížil ke mně – na andělské tváři ten nejkrásnější úsměv –, jako kdybych tu byla úplně sama.

V tu chvíli jsem si přála, abych nebyla jedinou výjimkou, na kterou neplatí jeho tajemný talent; i když jinak jsem byla vděčná, že jsem jediný člověk, jehož myšlenky nedokáže slyšet tak jasně, jako by byly vysloveny nahlas. Teď bych dala nevimco, jen aby mě slyšel, aby zachytil varování, které jsem na něj v duchu křičela.

Vrhla jsem zpanikařený pohled zpátky na babičku, a viděla jsem, že už je pozdě. Právě se otočila a zírala na mě, v očích stejně vyplašený výraz jako já.

Edward – pořád s tím nádherným úsměvem, z kterého se mi srdce pokaždé málem rozskočilo – mě jednou rukou objal kolem ramen a otočil se směrem k babičce.

Babiččin výraz mě překvapil. Místo aby se tvářila zděšeně, dívala se na mě bojácně, jako kdyby čekala na pokárání. A stála v tak divné pozici – jednu paži držela nepřirozeně od těla, nataženou ve vzduchu a zakroucenou. Jako kdyby tou rukou objímala někoho, koho jsem neviděla, někoho neviditelného...

Až pak, když jsem se podívala pozorněji, jsem si všimla velikého pozlaceného rámu, který vroubil babiččinu postavu. Nechápatě jsem zvedla tu ruku, kterou jsem neměla ovinutou Edwardovi kolem pasu, a natáhla ji, abych se babičky dotkla. Udělala přesně ten samý pohyb jako v zrcadle. Ale tam, kde se naše prsty měly setkat, nebylo nic než studené sklo...

Můj sen znenadání přešel závratnou rychlostí v noční můru.

To nebyla babička.

To jsem byla *já*. Já v zrcadle. Já – stará, vrásčitá, seschlá.

Vedle mě stál Edward, který v zrcadle nevrhal žádný odraz, nesmírně krásný, navěky sedmnáctiletý.

Přitiskl své dokonalé ledové rty na mou zvadlou tvář.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zašeptal.

S trhnutím jsem se probudila – oči doširoka vytřeštěné – a zalapala jsem po dechu. Oslepující slunce z mého snu vystřídalo kalné šedé světlo, to známé světlo zamračeného rána.

Jenom sen, říkala jsem si, byl to jenom sen. Zhluboka jsem se nadechla a pak jsem znovu vylítla, když se rozřinčel budík. Malý kalendář v koutku displeje mi oznamoval, že dnes je třináctého září.

Byl to jenom sen, ale svým způsobem přinejmenším docela prorocký. Dnes jsem totiž měla narozeniny. Oficiálně mi bylo osmnáct let.

Tohoto dne jsem se už několik měsíců obávala. A když teď nadešel, bylo to ještě horší, než jsem čekala. Cítila jsem

to – byla jsem starší. Člověk stárne každým dnem, ale tohle bylo jiné, horší, definovatelné. Bylo mi osmnáct.

A tolik Edwardovi nikdy nebude.

Když jsem si šla čistit zuby, byla jsem skoro překvapená, že ta tvář v zrcadle se nezměnila. Zírala jsem na sebe a hledala na své bledé pleti nějaké známky hrozících vrásek. Jediné vrásky ovšem byly ty na mém čele, a věděla jsem, že kdybych se dokázala uvolnit, zmizely by. Nedokázala jsem to. Obočí nad znepokojenýma hnědýma očima se mi stáhovalo v ustaranou čáru.

Byl to jenom sen, připomínala jsem si znovu. Jenom sen... ale také moje nejhorší noční můra.

Vynechala jsem snídani, jak jsem spěchala, abych co nejrychleji vypadla z domu. Tátovi jsem ovšem tak docela uniknout nemohla, a tak jsem s ním musela strávit pár minut a sršet veselostí. Upřímně jsem se snažila jásat nad dárky, o které jsem ho nežádala, ale pokaždé, když jsem se musela usmát, mi bylo do breku.

Snažila jsem se sebrat po cestě do školy. Vzpomínka na babičku – ani za nic bych si nepřiznala, že jsem to byla já sama – se dala jen těžko vypudit z hlavy. Zmocnila se mě zoufalost, které jsem se nedokázala zbavit, dokud jsem nezastavila na svém parkovacím místě před střední školou ve Forks a nezahlédla Edwarda, jak se nehybně opírá o své nablýskané stříbrné Volvo. Stál tam jako mramorová pocta nějakému zapomenutému pohanskému bohu krásy. Ten sen k němu nebyl dost spravedlivý. A on tam čekal na *mě*, stejně jako jindy.

V tu chvíli zoufalost zmizela; vystřídal ji údiv. Ani po půl roce chození s ním jsem nedokázala uvěřit, že si zasloužím takovou dávku štěstí.

Vedle něj stála jeho sestra Alice a také na mě čekala.

Samozřejmě že Edward a Alice nebyli doopravdy příbuzní (ve Forks se říkalo, že všechny sourozence Cullenovy

OBSAH

1. Oslava	5
2. Stehy	28
3. Konec	47
4. Probuzení.....	74
5. Podvodnice	96
6. Přátelé.....	110
7. Opakování.....	128
8. Adrenalin	146
9. Třetí kolo	163
10. Louka	183
11. Kult	206
12. Vetřelec	227
13. Zabiják	245
14. Rodina	263
15. Tlak	278
16. Paris.....	295
17. Návštěva.....	310
18. Pohřeb	328
19. Závod	345
20. Volterra.....	361
21. Rozsudek	376
22. Let	395
23. Pravda.....	408
24. Hlasování.....	427
Epilog – Smlouva.....	449